

Cronica TV

(3)

Arhiva edițiilor difuzate de-a lungul celor 40 de ani de existență a emisiunii e povestea unor generații. De la valorile strămoșești, la batalioanele prezente în teatrele de operații din Bosnia-Herțegovina, Kosovo, Afganistan și Irak.

Teme mari, total necunoscute au fost abordate. Emisiunea avea de toate: forță, pasiune, tandrețe, echilibru, luciditate și imaginație. Ea reușea să informeze și să responsabilizeze.

Nicăieri în lume nu mai exista un astfel de format: reportaj, documentar, anchetă, eseu, dezbatere, informații la obiect. Diversitatea formelor de abordare, multitudinea tehnicilor de realizare, limbajul simplu, pe înțelesul tuturor, au făcut din emisiunea *Pro patria* una dintre puținele emisiuni efectiv iubite de public. Audiențele au stat de partea ei.

Deși între timp a apărut concurența posturilor de televiziune comerciale, *Pro patria* continua să aibă un *share* de 18,6%. Mai pe românește, aproximativ un telespectator, din cinci, o urmărea.

PRO PATRIA-40

Benone NEAGOE
benoneneagoe@presamil.ro

De-a lungul vremii a rezistat tuturor schimbărilor care au apărut în viața românilor. Nu a avut niciodată o tentă politică și nu a avut de ce să se rupă cu trecutul. Poate că și de aceea oamenii cu puteri de decizie din mass-media nu s-au gândit să o scoată din grila de programe.

A fost un raft al ofertei de televiziune. La destinul ei fantastic au contribuit, continuându-se unii pe alții, jurnaliștii militari Ion Costea, Nicolae Cenușă, Vasile Mireuță, Ioan Mija, Valeriu Pricină, Lică Pavel, Vasile Motilică, Haralambie Bârzan, Constantin Adochiței, Eugen Botez, Benone Neagoe, George Mihalcea, Dinu Marian, Adrian Buhlea, Ene Arșinel, George Derevlean, Elena Olariu, Călin Hentea, Carmen Crețu, Celina Petrescu, Laurențiu Sfinteș, Mihaela Lică, Ion Chița, George Vasile, Alice Moldovan, Florin Zaharia, Constantin Spănu, Vasile Dinu. Relația dintre ei și bătrâna doamnă din Calea Dorobanților a fost una de durată. Emisiunile, reportajele și documentarele lor s-au plimbat pe la tot felul de festivaluri, au luat premii și așa mai departe.

Chiar dacă între timp prime-time-ul le-a fost rezervat altora, emisiunea *Pro patria* a mers mai departe. Pentru cei care o așteptau la orice oră, oricât de nepotrivită ar fi fost ea.

Asta până în ianuarie 2006. Pentru că, după 38 de ani de prezență continuă pe micul ecran, emisiunea realizată de Redacția militară de televiziune a fost redusă la tăcere și ascunsă de ochii lumii printr-un edict atotbiruitor.

(continuare în numărul viitor)

Casa cu prieteni

Benone NEAGOE

Mi-a plăcut întotdeauna să scriu, să citesc, să călătoresc, să ascult muzică. Mi-au plăcut *de ce-urile* și lucrurile greu de făcut. Nu m-am dat în lături de la experiențele inedite. Am fost suficient de curajos încât, în 2002, să fiu primul reporter militar care a acționat într-o zonă de război din Afganistan, în prima echipă postbelică a Armatei Române de tip *Combat camera*.

Împărtășesc cu toată convingerea vorbele lui Cioran: *Caracterul fără inteligență poate mult, dar inteligența fără caracter nu valorează nimic.*

La Televiziunea Română i-am cunoscut pe Tudor Vornicu, Alexandru Ștark, Cristian Țopescu, Virgil Tatomir, Paul Șoloc, Victor Ionescu. Faptul că m-au remarcat și m-au luat în echipa lor, mi-a dat încrederea că sunt pe drumul cel bun.

Redacția Pro Patria, 1995

- Spune-mi ceva!
- Ce să-ți spun?
- Ce te frământă?
- Gândurile. Ele îmi alină sufletul.

Sunt ca licăririle unei lămpi cu gaz. Flăcări mici și plâpânde, gata oricând să moară.

- Cum te numești?
- Ene Arșinel.
- Unde lucrezi?
- În televiziune.
- De când?
- De când mă știu!
- Care este legătura ta cu Ministerul Apărării?

- Emisiunea *Pro Patria*.
- Ești ofițer?
- Am fost și așa am rămas. E drept, în rezervă.

- Ce amintiri ai?
- Multe și frumoase. Cele mai frumoase! A fost perioada mea de glorie.

- Cum se făceau reportajele?
- Cu sufletul. În fiecare reportaj făcut atunci se punea un pic de suflet, de dragoste, de speranță.

- De ce speranță?
- Pentru că speranțele nu mor nici măcar seara, furate de vreo stea.

- Cum era în redacție?
- Viața de zi cu zi în redacție era una plină de căutări, de întrebări și răspunsuri.

- Ce a însemnat perioada aceea pentru tine?

- Pentru mine, totul! Pentru unii dintre colegii mei *Pro patria*

emoția directului, aceiași tremur al mâinilor, aceeași zbatere frenetică a inimii... Am trăit-o la *Clubul tineretului*, *Bună seara fete*, *bună seara băieți!*, *Veniți cu noi pe programul 2*, *Micul dejun*, la *principala ediție a Actualităților*.

A fost o șansă pentru că zi de zi am intrat în casele oamenilor, le-am devenit familiar și nu am rămas neobservat de presă. Credibilitatea se câștigă în timp și trebuie mereu reconfirmată, nu e un joc. E nevoie de empatie, trebuie să treci dincolo de ecran, să ajungi la telespectator, să comunici cu el.

Sunt o persoană norocoasă. Viața mi-a oferit multe surprize plăcute. Pe una dintre ele am trăit-o în anul 1990. Macazul mi-a schimbat atunci destinul în mod neașteptat. Colonelul Valeriu Pricină, un om căruia îi voi fi mereu recunoscător pentru dovada de

încredere, m-a îndemnat să fac un pas înainte. Poate cel mai important din viața mea. M-am transferat la Redacția Emisiunilor militare de televiziune. Armata este, de atunci, a doua mea casă. Și acasă ai întotdeauna prieteni.

Timp de 18 ani am filmat pentru *Pro Patria* pe ploaie, ninsoare ori pe caniculă. La Carei, Topraisar, Babadag, Cincu sau Plenița. Dar și în zonele tensionate din Albania, Macedonia, Bosnia Herțegovina, Kosovo, Afganistan sau Irak.

Au fost în acești ani zile teribile, zile ale revoluției, ale războiului, ale urii, ale minciunii, zile în care am murit și înviat. Am rămas în picioare, credincioși telespectatorilor și nouă înșine. Și așa vom rămâne.

Faptul că ratinguri de peste 1 milion de telespectatori au ajuns regulă și nu excepție a fost un risc pe care ni l-am asumat.

Am realizat și moderat o serie de ediții speciale pe teme de actualitate și politică militară, am căutat la orice pas noutatea, am transmis în direct pentru Televiziunea Română toate evenimentele importante din Armată: 25 Octombrie, 1 Decembrie, Ziua Eroilor, Festivalul Internațional al Muzicilor Militare.

Am râs și am plâns de bucurie după orice realizare ce însemna un pas înainte, am deschis ușii până atunci ferecate, am încercat să-mi găsec un loc al meu. Am urcat treaptă cu treaptă scara ierarhiei redacționale: redactor, secretar general de redacție, redactor-șef adjunct, redactor-șef.

Pro Patria este o stare de spirit, o atitudine, un mod de viață, o poveste de dragoste. Una dintre cele mai frumoase pe care le-am trăit.

a fost un refugiu, pentru alții o trambulină sigură spre alte activități. În general, a fost un loc unde gândeați, scriați și spuneai lucrurilor pe nume,

liber, fără nicio indicație prețioasă. Pentru noi, în ansamblu, Redacția militară de televiziune a fost o școală.
- Ce tratau reportajele voastre?

- Subiecte din viața de toate zilele, despre militari și despre personalul civil. Din sumarele noastre nu lipseau însă nici informația, nici dezbaterea, nici ancheta, nici documentarul. *Pro patria* a ținut ridicat stindardul adevărului și a imparțialității. Era un fel de magazin în care găseai tot ceea ce căutai.

- Cum era privită de lumea presei civile?

- În general, bine. Mulți preluau teme de la noi și le dezvoltau în tot felul de publicații. Alții ne atacau. Nu uit campania de presă dusă împotriva redactorului-șef. Nici scrisorile sau telefoanele de amenințare la adresa unor redactori. Dar asta a fost atunci.

- De ce toate astea?
- Pentru că emisiunea noastră deranja imens, nu era una *cuminte*.

- Pe cine deranja?
- Ei, și tu acuma! Elita politică a vremii și nu numai...

- Ai mai vrea să lucrezi la *Pro Patria*?

- Da. Oricând! Fără rezerve. Dar la *acea Pro Patria*.
- Să înțeleg că ți-a plăcut, că ai iubit-o?

- Da și nu. Am iubit-o pentru tot ce mi-a oferit. Am urât-o pentru nereușitele mele, pentru că standardul era foarte ridicat. Iubire fără ură nu există.

- Mai vrei să-mi spui ceva?
- Da. Un singur lucru. Care le cuprinde pe toate. La *Pro patria*, am trăit cei mai frumoși ani. Și nu au fost puțini.

INTERVIU ÎN OGLINDĂ

Locotenent-colonel (r)
ENE ARȘINEL

